

sághoz, apjának tagolt nyugalommal elmesélve a történeteket, aki higgadt szemrehányásokat tolmácsolt az idegen költő felé, aki zavartan sietett szobájába, hogy a koporsófekete albummal térjen vissza, azt a lány elé téve. Cécil erre nagy szemeket a költőre emelte, majd perceken át ordított vele, természetesen franciául, hogy a dühtől ernyedten teljesen elnémuljon.

Teljesen – nézett rám jelentőségteljesen a hajdani kórista. Úgy hallottam, mondta, az a kislány azóta egy szót se szól, sehol, semmikor; nem mintha előtte többet beszélt volna.

És?, kérdeztem tőle. És mi lett a költővel?

A nagyobbik gyerek már rángatta az anyja ruhája szélét, így csak pár mondatot hallhattam az egykori ismerősről. Hazatért, újra dolgozik, de nem ír új verseket. Csak a régebbi írások fölött gubbaszt naphosszat, azokat teszi más sorrendben egymás mellé, azokat írja újra. De hát mit csodálkozhatnánk? Mindannyian menthetetlenek vagyunk.

